

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 842. Cui acquirat religiosus professor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

tate dimittatur, non reincident in illam irregularitatem; quia nullibi hæc reincidentia cavetur, & irregularitas non nisi in casibus in jure expressis incurritur. Sanch. Castrop. LL. *cu.* De cætero non tollitur hæc irregularitas per ingressum in novitium; cum enim tollatur absolute absque reincidentia in eam, expediebat, eam tolli ob causam de se perpetuam, qualis est professio (intellige, si fiat in religione monachorum, siue canonicorum regularium) unde dicitur *in cu.* c. 1. si monachi fiant, aut in congregatione canonica regulariter vivant) & dicta vota de se perpetua. Suar. *tom. 2. de cens. d. 50. f. 5. a. num. 12.* Azor. *p. 1. l. 12. c. 5. q. 12.* Castrop. *l. c. num. 10.* Notandum quartò: non extendi hunc effectum ad tollendas irregularitates alias ortas aliunde, cum id sine fundamento asseratur ab aliquibus, dum textus cit. aliæque jura non nisi dictæ irregularitatis meminerint. Sanch. *de matrim. l. 7. de 86. num. 4. & l. 5. sum. c. 5. num. 9.* Less. *l. 2. c. 41. du. 8. num. 73.* Castrop. *ir. 16. du. 2. p. 8. num. 8.* Laym. *l. 4. ir. 5. c. 10.* qui tamen addit, solere professionem movere ad faciùs impetrandam dispensationem super aliis irregularitatibus.

7. Septimus effectus est purgatio maculæ ortæ ex hac inhabilitas ad actus aliquos temporales v. g. ad ferendum testimonium in judicio, ratione delicti commissi v. g. perjurii, dati falsi testimonii; non enim præsumi potest, similia delicta commissurum, qui jam obsequio divino totum se per professionem mancipavit ita Arg. *novel. 5. in princ.* ubi dicitur: monachalis vita sic est honesta &c. ut omnem humanam maculam detergat. Gl. communiter recepta in *c. deputati de judicis in fine.* Felin. *ibidem Pelliz. tom. 1. ir. 3. c. 4. num. 40.* Rebuff. *prax. benef. tit. de dispens. super defect. natal. num. 72.* Sanch. *cit. c. 5. num. 27.* Laym. *cit. c. 10. num. 5.* quos citat & sequitur Castrop. *l. c. n. 14.* idem cum Sanch. *n. 28.* dicens de incorporatione per vota biennii in societate Jesu.

8. Octavus est, ut debeat notam ingratitudinis à filio aliàs commissæ, ob quam exhereditariæ & legitimæ privari poterat. *c. fin. 19. q. 3.* Covar. *in c. Raynuitus, de testament. num. 28.* Molin. *de 7. & 7. tom. 1. d. 176. in fine.* Sanch. *cit. c. 5. num. 33.* Laym. *cit. c. 10. num. 6.* Castrop. *l. c. num. 15.* idipsum cum Laym. & Sanch. extendens ad vota biennii in societate & id quidem, ut Reiffenst. *b. t. num. 193.* ut propterea exhereditariæ nequeat, & exhereditatio ante facta ac testamento inserta non subsistat, modo professio ante mortem parentis emittatur. Nihilominus tamen filium illegitimum professum etiam citra istiusmodi commissam ingratitudinem succedere non posse in bonis paternis: quia nullibi talis legitimatio non in ordine ad hunc finem ex professione provenire legitur, contra plures relatos à Sanch. *l. c. num. 25.* cum eodem & Suar. *l. c. 8. 5. num. 16.* Covar. *4. decret. 2. p. c. 8. 5. 7. num. 4.* astruit Castrop. *l. c. num. 9.* non obstante, quòd olim legitimabantur oblato curiæ principis juxta *auth. quibus mod. natur. efflc. sui 5. si quis collat. 7.* quia talem successionem præstabat dicta oblatio; reddendo talem absolute legitimum, quòd non præstat professio; ut AA. cit.

Quest. 842. Cui acquirat religiosus professus?

1. Resp. Primò: religiosus non sibi, sed suæ religioni acquirit; an verò toti religioni,

an conventui, in quo professionem emisit, spectandam esse religionis consuetudinem, quæ pro qualitate bonorum in eadem religione diversa esse soleat, cum Sanch. *l. 7. sum. c. 32. num. 53.* astruit Castrop. *ir. 16. d. 3. p. 19. num. 1.* sic etiam religiosum penitentia agendæ causâ in alienæ aut etiam ejusdem religionis alieno monasterio reclusum, non eidem religioni aut monasterio, sed suo proprio acquirere; eò quòd sola professio facta in loco, & non reclusio acquisitionem religioni concedat, contra Rodriq. *tom. 3. 99. regular. q. 5. a. 5.* defendit Castrop. *num. 2.* sub hac tamen limitatione nisi fortè reclusus in ista alia religione professionem ederet, aut bona, quæ acquireret, necessaria essent ad sui sustentationem, propria religione aut monasterio nihil pro ea suppeditante.

2. Resp. Secundò religiosus professus ad Episcopatum assumptus, non suæ religioni, sed Ecclesiæ suæ Episcopali acquirit, juxta *c. unic. 18. q. 1.* loquens generaliter, adeoque intelligendum, ut Sanch. *l. c. num. 36.* citatis aliis. Suar. *tom. 4. de relig. ir. 8. l. 3. c. 16. num. 12.* Castrop. *l. c. num. 13.* non tantum de acquisitis titulo Ecclesiæ suæ, sed & de acquisitis successione, donatione, legato, arte & industriâ propriâ, extenditurque hoc ipsum primò ad Episcopatum assumptum ex ordine minorum etsi *cit. c. unic.* loquatur de assumpto ex ordine sancti Benedicti; cum in omnibus sit eadem ratio, nempe exemptio ab obedientia religionis, Molin. *de 7. & 7. d. 140. in princ.* Azor. *tom. 1. l. 12. c. 10. q. 6.* Sanch. *l. 7. sum. c. 32. num. 6.* Castrop. *l. c.* Secundò ad Episcopum electum confirmatum, etsi non consecratus, nec possessionem nactus; cum vi confirmationis à sua religione exemptus, Ecclesiæ suæ exercendo munera jurisdictionis Episcopalis deservire queat, adeoque æquum, ut eidem acquirat. Rodriq. *l. c. q. 69. a. 4.* Sanch. *l. c. c. 32. num. 67.* Castrop. *l. c. num. 14.* Tertio ad Episcopum, cui non in titulum, sed in commendam Ecclesia conceditur, qui utpote durante commendatione exemptus à religionis suæ jurisdictione, acquirit Ecclesiæ commendatæ. Sanch. *l. c. num. 69.* Castrop. *l. c.* Quarto ad Episcopum titularum, esto, is Ecclesiæ suæ non deserviat; eum deserviat tamen Ecclesiæ universali & pontifici à sua religione plenè exemptus, ac proinde ei acquirat, ut Azor. *l. c. q. 7.* Sanch. *l. c. num. 68.* Castrop. *l. c.* qui tamen addit alios satis probabiliter asserere, eum acquirere religioni suæ, cujus ratio videtur, quòd actu suæ Ecclesiæ non deserviat. Porro quæ dicta sunt de assumpto ad Episcopatum, etiam procedunt de promotu ad Cardinalatum ob eandem rationem ut cum Sanch. *l. c. num. 70.* Castrop. *l. c. in fine.*

3. Resp. Tertio: quòd professus ad beneficium promotus pleno jure, monasterio subiectum, præcipuè in temporalibus, acquirit ei omnia, quæ obveniunt illi successione, donatione, legato eò quòd tunc sit beneficium manuale ad nutum prælati aufferibile ab eo, adeoque beneficiarius quòd ad omnia sit subiectus prælato, non secus ac degentes in claustris; ea verò quæ ratione & intuitu talis beneficii aut labore & industria sua acquirit, cedant Ecclesiæ, in qua est beneficium Arg. *element. unic. de suppl. negl. prælat.* ubi prælati regularibus interdicitur bona talium beneficiorum manualium suis mensis applicare, & vacantia aliquo modo occupare, & pensiones imponere, quæ satis indicant, fructus eorum non cedere monaste-

monasterio; uti nec ea, quæ acquirunt opere & industria (etsi desuper nullus sit textus) hac ratione suadet, nimirum, quod beneficiarius talis beneficium eo tempore, quo beneficium retinet, adstrictus sit Ecclesiæ deservire, & si quod ad proprietatem monasterio maneat subiectus, unde sicut servus donatus alteri ad eius usum & servitium pro aliquo tempore ei cedunt, quæ industria acquirunt, etsi, quæ donatione aut successione acquirunt, cedant domino, ita etiam loquendum de tali beneficiario, ita inquam docent Suar. tom. 4. de relig. tr. 8. l. 3. c. 19. a. n. 7. & 22. Sanch. &c. apud Castrop. l. c. n. 15. qui etsi hanc doctrinam, utpote communiorum in consulendo & iudicando tenendam esse dicat, addit tamen n. 16. non improbabiler dici, quod, si beneficium sit subiectum religioni, siue non, quomocumque acquisita à religioso cedere Ecclesiæ, eò quod durante beneficio, etiam manuali, exemptus sit à religionis regimine & obedientia, sicut habens beneficium non subiectum religioni, sed solum ei subiectus quod ad beneficii conservationem, ex qua non inferatur acquisita ab eo successione, donatione &c. debere cedere religioni; quod si verum esse, non possent eorum administrationem habere, nisi pro voluntate prælati, cuius contrarium habeat communis, pro qua doctrina citat Abb. inc. fin. h. t. n. 3. Nav. l. 3. conf. h. t. n. 70.

Rodriq. qq. regul. 2. q. 97. a. 7. Sa. v. relig. n. 64. Cæterum posse Episcopum vel beneficiarium regularem ad alium Episcopatum vel beneficium translatum, aut ad monasterium redeuntem secum transferre, quæ in priori beneficio acquisivit, tanquam verius sustinet Castrop. l. c. n. 19. eò quod Episcopatum vel beneficium retinens poterat sumptus, qui ejus sustentationi supererant, in usus pios impendere, adeoque non obligabatur eos in suæ Ecclesiæ utilitatem insumere, nisi forte ea egeret, ac consequenter poterat eos monasterio suo alterive Ecclesiæ, ad quam transfertur, non secus, ac pauperibus alterive operi pio applicare, ac ita translatus ad aliam Ecclesiam, utpote cuius jam sunt ista bona uti & frui potest illis bonis, verum de his plura cap. seq. pro quo citat Suar. ubi ante. n. 20. 21. quamvis illa altari seu Ecclesiæ, cui deservit, post mortem illius restituenda sint, si in vita ab eo distributa non sint, de quo intelligendum videtur c. statum. 18. q. 1. ubi dicitur, Episcopum regularem, quod acquisivit, restituere debere altari, ad quod sanctificatus & intulatus fuit. Qualiter verò acquisita à religiosis fugitivis vel ejectis, aut aliis illicito modo cedant monasterio, vel cameræ apostolicæ juxta constitutiones Pii IV. & Gregor. XIII. vide apud Castrop. l. c. num. 20. & dicitur paulò post.

CAPUT IV.

De transitu religiosi ab una religione ad aliam.

Quest. 843. An & quibus de jure permissus hic transitus?

R Esp. Primo: tamen si hodieum pleræque religiones privilegia habeant, vi quorum eorum professi ad aliam religionem transire non possunt, de quibus donat. tom. 1. tr. 5. q. 4. §. sitque variarum religionum statutis aditus ille occlusus alterius ordinis religiosi, ut videre est apud Reiffenst. h. t. n. 260. ita etiam, ut si vel brevissimo tempore habitum alterius ordinis gestaverint, non admittantur; sed neque regulariter loquendo transire & transeuntes recipere laudabile aut utile sit sine gravi causa, ut cum D. Thom. 2. 2. q. 189. a. 8. & communi Sanch. l. 6. moral. c. 7. n. 1. Rodriq. qq. regul. to. 3. q. 52. a. 1. hac super re longum sermonem D. Bernardi de præcep. & obed. inducens Pirh. h. t. n. 185. constatque experientia, raro in melius proficere istiusmodi transeuntes contra illud Apostoli 1. ad Corinth. 7. quævis in vocatione, quæ vocatus est permaneat. quin & licet de jure c. Joannes h. t. distinctè & indistinctè prohibeatur monacho aliique religioso ex monasterio, in quo professionem edidit, se temerè (id est, ex levitate vel inordinata animi passione, vel non petita, aut non obtenta licentia) transferat ad aliud monasterium ejusdem vel diversi ordinis laxioris vel strictioris, priori monasterio suo, adhibita coercitione competente reddendus, aut etiam ab eodem repetendus & vindicandus, paulò latius accipiendo nomen vindicationis, utpote quod aliàs non nisi domino respectu servi sui competit juxta L. in rem. ff. de rei vindic. quia per talem transitum violatur jus acquisitum priori religioni ut Suar. to. 4. de relig. l. 3. c. 9. n. 1. violaturque per talem transitum votum substantiale religionis, nimirum obedientiæ erga priorem, prælatum, dum monachus etiam stabilitatem loci promittit Arg. c. sicut, de jurejurando & c. statum. caus. 19. q. 33. quæ rationes univales sunt, probantque,

quod neque ad religionem laxiorem aut strictiorem transire liceat loquendo regulariter. Pirh. l. c.

2. Resp. Secundò: nihilominus de jure communi seu absolute loquendo, seclusa speciali prohibitione, dum pontifex etiam religioni laxiori privilegium concedere potest, ne ejus religiosi ad religionem strictiorem transire possint, tum ob conservationem illius religionis, tum ob vitandam inquietudinem religiosorum & pacem eorum conservandam, ut Castrop. loc. infra cit. religiosi omnibus licitum est de una religione ad aliam transire, servatis conditionibus ad hoc à jure requisitis, ut constat ex c. licet. h. t. ubi non tantum de monachis, sed & de Canonicis regularibus, Hospitalariis, Templariis. & c. 7. eod. & can. 3. caus. 19. q. 3. qui textus, etsi expressam mentionem non faciant de monialibus, comprehenduntur tamen & illa ob paritatem rationum ibi allatarum, dum etiam id expresse de iis dicitur can. 1. caus. 20. q. 4. & quæ in jure statuta de monachis, eadem in monialibus locum habeant nisi nominatim excipiantur. Abb. inc. ult. de stat. monach. n. 7. Sanch. l. c. n. 6. Suar. Castrop. LL. cit. ad fin. hujus quasi. Pirh. h. t. n. 158. Sed neque hic transitus iis olim concessus per Concilium Tributense, revocatus per Trid. & Pium V. clausuram iis distinctè præcipientes; cum per eam clausuram interdictus specialiter solum egressus à monasterio vagationi periculose obnoxius & regulari observantia propriaque perfectioni valde contrarius, unde etiã ad illum egressum seu transitum monialium non requiri eam licentiam de qua tr. c. unic. de stat. regul. in 6. & in Trid. Sess. 25. de regim. c. 5. cum ibi sermo de simplici egressu ex clausura, censet Castrop. tr. 16. d. 4. p. 26. §. 2. n. 4. sic etiam in specie tota religiosorum communitas seu conventus transire potest ad ordinem alium, ejus habitum & regulam assumendo. Arg. c. 3. §. ceterum. de stat. monach. Abb. ibid. n. 2. Rodriq. to. 3. qq. regul. q. 52. a. 6. Pirh. l. c. idque etiam liberè sine licentia Episcopi, ut Sanch. l. c. n. 7. contra Abb. apud Pirh. dum verò Tapia in antb. ingressi.